

- wa w art. 6 ust. 2, zatrudnia pracowników bez uprawnień albo bez kwalifikacji lub umiejętności określonych w przepisach o bezpieczeństwie jądrowym i ochronie radiologicznej,
- 2) będąc odpowiedzialny za bezpieczeństwo jądrowe i ochronę radiologiczną, dopuszcza do napromieniowania pracownika lub innej osoby z naruszeniem przepisów art. 7 lub 9,
 - 3) nie dopełnia obowiązku kontroli dozymetrycznej lub prowadzenia ewidencji materiałów jądrowych, źródeł promieniowania jonizującego i odpadów promieniotwórczych,
 - 4) uniemożliwia lub utrudnia przeprowadzenie czynności kontrolnych w zakresie bezpieczeństwa jądrowego lub ochrony radiologicznej albo wbrew obowiązkowi nie udziela informacji lub udziela informacji nieprawdziwej albo zataja prawdę w zakresie bezpieczeństwa jądrowego lub ochrony radiologicznej,
 - 5) nie wykonuje decyzji dozoru jądrowego, mimo zastosowania do niego środka egzekucji administracyjnej,
 - 6) utracił lub pozostawił bez właściwego zabezpieczenia powierzony mu materiał jądrowy albo źródło promieniowania jonizującego lub odpady promieniotwórcze,
 - 7) nie dopełnia obowiązków w zakresie bezpieczeństwa jądrowego i ochrony radiologicznej przy transporcie materiałów jądrowych, źródeł promieniowania jonizującego, odpadów promieniotwórczych oraz przy ich przygotowaniu do transportu i składowania
- podlega karze aresztu, ograniczenia wolności albo karze grzywny.

2. Kto:

- 1) będąc zatrudniony w obiekcie jądrowym, nie zawiadamia przełożonego lub dozoru jądrowego o zdarzeniu lub stanie mogącym spowodować zagrożenie bezpieczeństwa jądrowego lub ochrony radiologicznej,
 - 2) wbrew obowiązkowi nie zawiadamia dozoru jądrowego o terminie czynności wymagającej udziału takiego dozoru
- podlega karze grzywny.

Rozdział 12

Przepisy szczególne i końcowe.

Art. 63. Ministrowie Obrony Narodowej oraz Spraw Wewnętrznych, w swoim zakresie działania, w porozumieniu z Prezesem Państwowej Agencji Atomistyki, określają zasady i tryb stosowania przepisów ustawy w podległych im jednostkach organizacyjnych.

Art. 64. Do czasu wydania przepisów przewidzianych w ustawie zachowują moc dotychczasowe przepisy wydane na podstawie ustawy wymienionej w art. 65, jeżeli nie są sprzeczne z przepisami niniejszej ustawy, nie dłużej jednak niż 6 miesięcy od dnia wejścia jej w życie.

Art. 65. Traci moc ustawa z dnia 27 lutego 1982 r. o utworzeniu Państwowej Agencji Atomistyki (Dz. U. Nr 7, poz. 64).

Art. 66. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1986 r.

Przewodniczący Rady Państwa: w z. K. Barcikowski
Sekretarz Rady Państwa: Z. Surowiec

71

USTAWA

z dnia 10 kwietnia 1986 r.

o zmianie ustawy — Kodeks morski.

Art. 1. W ustawie z dnia 1 grudnia 1961 r. — Kodeks morski (Dz. U. Nr 58, poz. 318 i z 1977 r. Nr 8, poz. 31) wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 7 otrzymuje brzmienie:

„Art. 7. § 1. Prawa rzeczowe na statku podlegają prawu państwa jego bandery.

§ 2. Prawa rzeczowe na statku wpisane w rejestrze okrętowym lub innym rejestrze publicznym prowadzonym poza państwem bandery statku podlegają prawu państwa rejestru.”;

2) art. 12—14 otrzymują brzmienie:

„Art. 12. Żeglugę pod banderą polską może uprawiać tylko statek o polskiej przynależności.

Art. 13. Stały przewóz pasażerów lub ładunku pomiędzy portami polskimi może uprawiać wyłącznie statek o polskiej przynależności.

Art. 14. § 1. Statkiem o polskiej przynależności jest:

- 1) statek stanowiący polską własność,
- 2) statek, który uzyskał czasowo polską przynależność w trybie określonym w przepisach Kodeksu.

§ 2. Statek stanowiący polską własność może być czasowo zwolniony z polskiej przynależności.”;

3) po art. 14 dodaje się art. 14a i 14b w brzmieniu:

„Art. 14a. § 1. Statkowi nie stanowiącemu polskiej własności może być nadana czasowo polska przynależność, jeżeli zostaną spełnione następujące warunki:

- 1) wniosek w tym przedmiocie zgłosi polski armator i zapewni, że statek zostanie objęty w jego władanie, obsadzony załogą zgodnie z przepisami polskimi i podany polskim przepisom w zakresie pomiaru, bezpieczeństwa żeglugi i dokumentów statku,

2) właściciel statku zgadza się na nadanie statkowi czasowo polskiej przynależności.

3) prawo państwa, którego banderę dotychczas statek podnosi i w którym jest zarejestrowany, nie sprzeciwia się nadaniu statkowi polskiej przynależności, a właściwy organ tego państwa zapewni, że w okresie trwania polskiej przynależności statek nie będzie podnosić bandery tego państwa.

§ 2. Polską przynależność nadaje czasowo statkowi Minister — Kierownik Urzędu Gospodarki Morskiej po stwierdzeniu spełnienia warunków określonych w § 1. W decyzji ustala się okres trwania polskiej przynależności.

§ 3. Statek traci nadaną czasowo polską przynależność z upływem okresu wskazanego w decyzji, chyba że na wniosek armatora okres ten został przedłużony w trybie określonym w § 2.

§ 4. Minister — Kierownik Urzędu Gospodarki Morskiej stwierdza wygaśnięcie decyzji przewidzianej w § 2, po otrzymaniu zawiadomienia od armatora, że odpadł którykolwiek z warunków określonych w § 1.

§ 5. O utracie nadanej czasowo statkowi polskiej przynależności armator zawiadamia niezwłocznie właściwą izbę morską.

Art. 14b. § 1. Czasowe zwolnienie z polskiej przynależności statku może nastąpić, jeżeli:

1) właściciel statku oddaje statek we władanie cudzoziemcowi lub zagranicznej osobie prawnej oraz wyraził zgodę na czasowe zwolnienie statku z polskiej przynależności.

2) prawo państwa, którego przynależność ma być statkowi czasowo nadana, nie sprzeciwia się zmianie bandery.

§ 2. Minister — Kierownik Urzędu Gospodarki Morskiej zwalnia czasowo statek z polskiej przynależności na wniosek właściciela statku. W decyzji ustala się okres trwania zwolnienia. O wydaniu decyzji właściciel zawiadamia niezwłocznie izbę morską prowadzącą rejestr okrętowy, do którego statek jest wpisany.

§ 3. W okresie zwolnienia statku z polskiej przynależności nie może on podnosić bandery polskiej.

§ 4. Zwolnienie z polskiej przynależności wygasa z upływem okresu wskazanego w decyzji, o której mowa w § 2.

§ 5. Minister — Kierownik Urzędu Gospodarki Morskiej stwierdza wygaśnięcie decyzji przewidzianej w § 2 na wniosek właściciela statku złożony przed upływem wskazanego w decyzji terminu lub po otrzymaniu zawiadomienia, że odpadł którykolwiek z warunków określonych w § 1.

§ 6. O wygaśnięciu zwolnienia z polskiej przynależności armator zawiadamia niezwłocznie właściwą izbę morską.

4) art. 15 otrzymuje brzmienie:

„Art. 15. § 1. Statek o polskiej przynależności jest obowiązany podnosić banderę polską.

§ 2. Minister — Kierownik Urzędu Gospodarki Morskiej może zwolnić niektóre rodzaje statków od obowiązku podnoszenia bandery. Zwolnienie nie może dotyczyć statków, które uprawiają żeglugę międzynarodową.

§ 3. Statki są obowiązane okazywać banderę jednostkom pływającym marynarki wojennej i organów ochrony granic.

§ 4. Minister — Kierownik Urzędu Gospodarki Morskiej w porozumieniu z Ministrami Obrony Narodowej i Spraw Wewnętrznych określi zasady okazywania bandery statku jednostkom pływającym marynarki wojennej i organów ochrony granic.”

5) w art. 16 § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Statek o polskiej przynależności powinien być oznaczony na dziobie z każdej burty i na rufie nazwą. Pod nazwą statku na rufie powinna być uwidoczniiona nazwa portu, do którego statek jest przypisany (port macierzysty). Statek, któremu nadano czasowo polską przynależność, może zachować dotychczasową nazwę i port macierzysty.”

6) w art. 17 § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. Minister — Kierownik Urzędu Gospodarki Morskiej może zwolnić niektóre rodzaje statków od obowiązku wpisu do polskiego rejestru okrętowego. Zwolnienie nie może dotyczyć statków uprawiających żeglugę międzynarodową.”

7) w art. 18:

a) dotychczasowa treść otrzymuje oznaczenie § 1,

b) dodaje się § 2 w brzmieniu:

„§ 2. Wpis statku stanowiącego polską własność do rejestru zagranicznego nie ma znaczenia prawnego przed wykreśleniem tego statku z polskiego rejestru.”

8) w art. 20 w § 1 pkt 9 otrzymuje brzmienie:

„9) stwierdzenie przez izbę morską polskiej przynależności statku oraz czasowego zwolnienia z tej przynależności.”

9) w art. 21 w § 2 w pkt 1 wyrazy „własność Państwa” zastępuje się wyrazami „własność Skarbu Państwa”

- 10) w art. 21 § 4 otrzymuje brzmienie:
 „§ 4. W przypadkach określonych w § 3 wykreślenie statku z rejestru może nastąpić tylko za zgodą wierzyciela, którego prawo zastawu na statku jest wpisane do rejestru.”
- 11) w art. 23 § 2 otrzymuje brzmienie:
 „§ 2. W razie niezgłoszenia statku do rejestru okrętowego izba morska stosuje, w celu przymuszenia do zgłoszenia, przepisy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.”
- 12) po art. 27 dodaje się art. 27a w brzmieniu:
 „Art. 27a. § 1. Statkowi, któremu nadano czasowo polską przynależność, izba morska wydaje certyfikat bandery ważny na okres nadania czasowej przynależności.
 § 2. Izba morska prowadzi wykaz wydanych certyfikatów bandery.
 § 3. Minister — Kierownik Urzędu Gospodarki Morskiej określi w drodze rozporządzenia wzór certyfikatu bandery, tryb postępowania, zasady prowadzenia wykazu, opłaty za wydanie certyfikatu oraz właściwość izb morskich w tych sprawach.”
- 13) w art. 30 w § 1 w pkt 1 wyraz „polskie” zastępuje się wyrazami „o polskiej przynależności”
- 14) art. 32 otrzymuje brzmienie:
 „Art. 32. § 1. Statek obcy, zawijający do portu polskiego pod banderą państwa będącego stroną tego samego co Polska porozumienia międzynarodowego o pomiarowaniu pojemności statków, może być poddany kontroli polegającej wyłącznie na sprawdzeniu:
 1) czy statek posiada ważne międzynarodowe świadectwo pomiarowe,
 2) czy zasadnicza charakterystyka statku odpowiada danym zawartym w tym świadectwie.
 § 2. Kontrola, o której mowa w § 1, nie może powodować kosztów ani przestoju statku, jeżeli porozumienie międzynarodowe tak stanowi.”
- 15) w art. 37 § 3 otrzymuje brzmienie:
 „§ 3. Minister — Kierownik Urzędu Gospodarki Morskiej może:
 1) upoważnić do dokonywania inspekcji i przeglądów statków wyznaczonych w tym celu inspektorów lub uznane przez siebie instytucje zagraniczne,
 2) określić instytucje klasyfikacyjne, których zaświadczenia mogą być przy inspekcji statków morskich o polskiej przynależności uznane za dowody dopełnienia przez statek wymagań co do określonych spraw z zakresu technicznego stanu bezpieczeństwa.”
- 16) w art. 49 wyrazy „Statek polski” zastępuje się wyrazami „Statek o polskiej przynależności”
- 17) w art. 52 wyrazy „4 500 złotych” zastępuje się wyrazami „50 000 złotych”
- 18) w art. 53 wyrazy „karze aresztu do trzech miesięcy lub karze grzywny do 4 500 złotych” zastępuje się wyrazami „karze grzywny do 50 000 złotych”
- 19) w art. 54:
 a) w § 1 wyrazy „3 000 złotych” zastępuje się wyrazami „30 000 złotych”;
 b) w § 2 wyrazy „karze aresztu do trzech miesięcy lub karze grzywny do 4 500 złotych” zastępuje się wyrazami „karze grzywny do 50 000 złotych”
- 20) art. 55 otrzymuje brzmienie:
 „Art. 55. W sprawach o wykroczenia wymienione w art. 52—54 orzekają kolegia do spraw wykroczeń przy terenowych organach administracji morskiej.”
- 21) w dziale II w rozdziale 1 dodaje się art. 55a w brzmieniu:
 „Art. 55a. § 1. Statek stanowi polską własność, jeżeli jest własnością:
 1) Skarbu Państwa,
 2) osoby prawnej mającej siedzibę w Polsce,
 3) obywatela polskiego zamieszkałego w Polsce.
 § 2. Statek stanowi również polską własność, jeżeli jest co najmniej w połowie własnością osób wymienionych w § 1 lub jest własnością spółki o kapitale należącym co najmniej w połowie do jednej z tych osób, gdy armator tego statku ma w Polsce miejsce zamieszkania albo siedzibę swojego zakładu głównego lub oddziału.”
- 22) w art. 70:
 a) w zdaniu wstępnym w § 1 po wyrazie „godzin” dodaje się wyrazy „z wyłączeniem dni uznanych ustawowo za wolne od pracy”;
 b) w § 1 pkt 1 otrzymuje brzmienie:
 „1) statek w celu zabezpieczenia roszczenia należnego od statku z tytułu opłat portowych, szkód wyrządzonych w urządzeniach portowych, dokach lub drogach żeglugowych oraz z tytułu zanieczyszczenia środowiska.”
- 23) w art. 99:
 a) § 2 otrzymuje brzmienie:
 „§ 2. Roszczenia do przewoźnika związane z ładunkiem, wynikające z konosamentu, przedawniają się z upływem roku od dnia, w którym wydanie ładunku nastąpiło lub miało nastąpić. Termin ten jednak może być przedłużony w drodze porozumienia stron zawartego po zdarzeniu będącym podstawą powództwa.”
 b) dodaje się § 3 i 4 w brzmieniu:
 „§ 3. Powództwo o odszkodowanie przeciwko osobie trzeciej w sprawach, o których mowa w § 2, może być wytoczone nawet po upływie roku w terminie określonym w przepisach o przedawnianiu roszczeń, nie krótszym jednak niż trzy miesiące od dnia, w którym osoba występująca z takim powództwem zaspokoiła roszczenie lub otrzymała pozew wniesiony przeciwko niej.
 § 4. Przepisy § 1—3 mają również zastosowanie do sporów między jednostkami gospodarki społecznej, podlegających orzecznictwu państwowego arbitrażu gospodarczego.”

- 24) w art. 103 § 1 otrzymuje brzmienie:
„§ 1. Jeżeli nie określono miejsca ładowania, przewoźnik podstawia statek w zwyczajowo przyjętym miejscu ładowania lub wyczekiwania.”;
- 25) w art. 104 § 1 otrzymuje brzmienie:
„§ 1. Przewoźnik jest obowiązany zawiadomić na piśmie czarterującego o podstawieniu gotowego do rozpoczęcia ładowania statku w miejscu, o którym mowa w art. 103 § 2, a jeżeli miejsce takie nie zostało przewoźnikowi wskazane — w miejscu, o którym mowa w art. 103 § 1 (nota gotowości); jeżeli czarterujący wskazał załadowcę, przewoźnik zawiadamia załadowcę.”;
- 26) w art. 106 w § 2 zdanie trzecie otrzymuje brzmienie:
„Do okresu przestoju nie wlicza się jednak przerw spowodowanych przyczynami zachodzącymi wyłącznie po stronie przewoźnika.”;
- 27) w art. 117 § 2 otrzymuje brzmienie:
„§ 2. Ładunek umieszcza się na statku według uznania przewoźnika; umieszczenie ładunku na pokładzie wymaga zgody załadowcy, chyba że chodzi o ładunki przewożone w kontenerach zamkniętych przyjmowanych na statek przystosowany do takiego przewozu lub o ładunki, które zwyczajowo są przewożone na pokładzie.”;
- 28) w art. 122 § 2 otrzymuje brzmienie:
„§ 2. Konosament wystawiony zgodnie z przepisami niniejszego działu stwarza domniemanie przyjęcia na statek przez przewoźnika określonego ładunku do przewozu w takiej ilości i w takim stanie, jak to uwidoczniło w konosamencie. Dowód przeciwny nie będzie jednak dopuszczony w przypadku, gdy konosament został przeniesiony na osobę trzecią działającą w dobrej wierze.”;
- 29) w art. 135 § 4 otrzymuje brzmienie:
„§ 4. Jeżeli konosamentu nie wystawiono, ładunek wydaje się w miejscu przeznaczenia odbiorcy wskazanemu przez frachtującego lub osobą przez niego upoważnioną.”;
- 30) w art. 151:
a) w § 1 pkt 3 skreśla się,
b) § 2 otrzymuje brzmienie:
„§ 2. W razie odstąpienia od umowy przez czarterującego w trakcie załadunku, przewoźnik jest obowiązany wydać ładunek już załadowany, choćby wyładowanie miało zatrzymać statek poza okresy ładowania i przestoju; zachowuje jednak prawo do przestojowego lub odszkodowania za przetrzymanie statku.”,
c) dodaje się § 3 w brzmieniu:
„§ 3. Przewoźnik ma prawo domagać się od czarterującego odszkodowania za rzeczywiście poniesioną szkodę spowodowaną odstąpieniem przez czarterującego od umowy przewozu zawartej na szereg podróży kolejnych lub na przewóz określonej ilości ładunku; odszkodowanie to nie może jednak przekraczać wysokości frachtu, jaki przypadłaby za anulowane podróże. W każdym przypadku przewoźnik jest obowiązany dążyć do zmniejszenia szkody.”;
- 31) w art. 157:
a) § 2 otrzymuje brzmienie:
„§ 2. Dla ustalenia wysokości odszkodowania miarodajna jest wartość ładunku w miejscu i w czasie, w którym został on lub powinien być zostać wyładowany ze statku zgodnie z umową przewozu. Wartość tę określa się według ceny giełdy towarowej, a w jej braku — według bieżącej ceny rynkowej; jeżeli obu cen nie można ustalić, wartość ładunku określa się przez porównanie jej z wartością towarów takiego samego rodzaju i jakości.”,
b) w § 3 dodaje się drugie zdanie w brzmieniu:
„Deklaracja załadowcy uwidoczniła w konosamencie co do rodzaju i wartości towarów stwarza domniemanie, które przewoźnik może obalić dowodem przeciwnym.”;
- 32) w art. 158 dodaje się § 3 i 4 w brzmieniu:
„§ 3. Jeżeli kontener, paleta lub jakiegokolwiek podobne urządzenie jest używane do zgrupowania towarów, każda sztuka lub jednostka ładunku, wymieniona w konosamencie jako załadowana do takiego urządzenia, będzie uważana za jedną sztukę lub jednostkę w rozumieniu § 1. W przeciwnym razie takie urządzenie przewozowe będzie uważane za jedną sztukę lub jednostkę ładunku.
§ 4. Przewoźnik nie może korzystać z ograniczenia odpowiedzialności przewidzianego w § 1, jeżeli zostanie udowodnione, że szkoda wynikła z jego działania lub zaniechania, których dopuścił się z winy umyślnej albo na skutek rażącego niedbalstwa.”;
- 33) w art. 159 w § 1 po wyrazach „szkodę w ładunku” dodaje się wyrazy „lub z ładunkiem związaną”;
- 34) po art. 160 dodaje się art. 160a i 160b w brzmieniu:
Art. 160a. § 1. Podwładny przewoźnika oraz osoba nie będąca samodzielnym kontrahentem, z której pomocą przewoźnik wykonuje zobowiązanie, jak również osoba, której wykonanie zobowiązania powierza, mogą powoływać się na przysługujące przewoźnikowi zwolnienie i ograniczenie odpowiedzialności.
§ 2. Zwolnienia i ograniczenia, o których mowa w § 1, nie przysługują, jeżeli zostanie udowodnione, że szkoda wynikła z działania lub zaniechania tych osób, których dopuściły się one z winy umyślnej albo też na skutek rażącego niedbalstwa.
§ 3. Łączna wysokość odszkodowania obciążającego przewoźnika i osoby wymienione w § 1 nie może przekroczyć kwoty przewidzianej w art. 158 § 1.
- Art. 160b. Zwolnienia i ograniczenia odpowiedzialności przewidziane w art. 156—160a stosuje się bez względu na to, czy roszczenie wynika z odpowiedzialności umownej czy też pozaumownej.”;

35) w art. 243 w § 2 po wyrazach „statków morskich” dodaje się wyrazy „oraz jednostce pływającej marynarki wojennej, organów ochrony granic i Milicji Obywatelskiej”;

36) w art. 245 § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. Ministrowie Obrony Narodowej i Spraw Wewnętrznych określają zasady obliczania i przeznaczenia wynagrodzenia za ratownictwo należnego jednostkom pływającym wymienionym w § 1 oraz tryb postępowania w tych sprawach.”;

37) w art. 246 w § 2 wyrazy „przechodzi ono na własność Państwa” zastępuje się wyrazami „staje się ono własnością państwową”;

38) w art. 263:

a) dotychczasowa treść otrzymuje oznaczenie § 1,

b) dodaje się § 2 w brzmieniu:

„§ 2. W stosunku do roszczeń osób uprawnionych mających miejsce zamieszkania lub siedzibę w kraju bieg przedawnienia przerywa się przez zgłoszenie do zakładu ubezpieczeń zdarzenia objętego ubezpieczeniem lub roszczenia o odszkodowanie. W takim wypadku bieg przedawnienia rozpoczyna się na nowo od dnia, w którym osoba zgłaszająca zda-

zenie lub roszczenie otrzymała na piśmie ustalenie zakładu ubezpieczeń w sprawie zgłoszonego zdarzenia lub roszczenia.”;

39) użyte w art. 17 § 1, art. 28 § 1, art. 57 i 62 w różnych przypadkach wyrazy „statek polski” zastępuje się użytymi w tych samych przypadkach wyrazami „statek stanowiący polską własność”;

40) użyte w przepisach Kodeksu morskiego w różnych przypadkach wyrazy „Minister Żeglugi” zastępuje się użytymi w tych samych przypadkach wyrazami „Minister — Kierownik Urzędu Gospodarki Morskiej”.

Art. 2. Minister — Kierownik Urzędu Gospodarki Morskiej ogłosi w drodze obwieszczenia jednolity tekst ustawy z dnia 1 grudnia 1961 r. — Kodeks morski, z uwzględnieniem zmian wynikających z niniejszej ustawy oraz innych przepisów ogłoszonych przed wydaniem jednolitego tekstu, z zastosowaniem ciągłej numeracji tytułów, działów, rozdziałów, artykułów, paragrafów i punktów.

Art. 3. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1986 r.

Przewodniczący Rady Państwa: w z. K. Barcikowski
Sekretarz Rady Państwa: Z. Surowiec

72

USTAWA

z dnia 10 kwietnia 1986 r.

o zmianie ustawy o przedsiębiorstwach mieszanych.

Art. 1. W ustawie z dnia 10 lipca 1985 r. o przedsiębiorstwach mieszanych (Dz. U. Nr 32, poz. 142) w art. 35 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Z zysku do podziału dokonuje się obowiązkowego odpisu na fundusz zapasowy, a następnie na należną wpłatę podatku od ponadnormatywnych wypłat wynagrodzeń.”

Art. 2. Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i ma zastosowanie do odpisów z zysku za okres od dnia 1 stycznia 1986 r.

Przewodniczący Rady Państwa: w z. K. Barcikowski
Sekretarz Rady Państwa: Z. Surowiec

Oplata za prenumeratę Dziennika Ustaw wynosi rocznie 1600,— zł. półrocznie 1000,— zł.
Oplata za prenumeratę załącznika do Dziennika Ustaw wynosi 300,— zł.

Prenumeratę za rok następny (roczną lub półroczną) przyjmuje się do dnia 31 października. Prenumeratę można zgłaszać za I półrocze bieżącego roku do dnia 31 marca, za II półrocze bądź za cały bieżący rok — do dnia 30 września. Do abonentów, którzy opłacą prenumeratę po tych terminach wysyłka pierwszych numerów dokonana zostanie z opóźnieniem, a ponadto zostaną policzone koszty przesyłki. Oplata za prenumeratę powinna być dokonana przelewem lub trzyodcinkowym przekazem pocztowym na konto Wydziału Administracji Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów w Narodowym Banku Polskim, IV Oddział Miejski, Warszawa, nr 1049-3157-222. Rachunków za prenumeratę nie wystawia się. Na odcinku wpłaty należy podać dokładną nazwę instytucji (bez skrótów), dokładny adres z numerem kodu pocztowego oraz liczbę zamawianych egzemplarzy Dziennika Ustaw.

Reklamacje z powodu niedoreczenia poszczególnych numerów zgłaszać należy na piśmie do Wydziału Administracji Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów (ul. Powsińska 69/71, 00-979 Warszawa, skrytka pocztowa 81) po otrzymaniu następnego kolejnego numeru.

Redakcja: Urząd Rady Ministrów — Biuro Prawne, Warszawa, Al. Ujazdowskie 1/3.
Administracja: Wydział Administracji Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów, ul. Powsińska 69/71, 00-979 Warszawa (skrytka pocztowa 81), tel. 28 90-01 w 608 i 42-14-78.

Printed z polecenia Prezesa Rady Ministrów
w Zakładach Graficznych „Tamka”, Zakład nr 1, Warszawa, ul. Tamka 3

Zam. 0368-1300-86.

Cena 24,00 zł